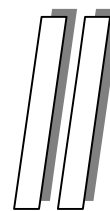

SPEKTRUM

Ako Kedy Dník

DOD – deň otvorených dverí bol pre nás, žiakov dôležitý rovnako ako pre profesorov. Všetci sa na ňom aktívne zúčastnili a pripravovali sme ho už niekoľko týždňov dopredu. Chceli sme sa deviatakom ukázať v čo najlepšom svetle, veď išlo o meno našej školy. Prezentovali sme všetky odbory, ktoré sa u nás vyučujú.

Makety z odboru prevádzka a ekonomika dopravy. Zdá sa vám to možno ako detské hračky, ale nám to dalo poriadne zabráť. A máme z toho radosť. Sú to práce žiakov 3.PED a 2.PED.

Vít'az školského kola súťaže ZENIT, Adrián Galanský , ako ináč, prezentoval elektroniku, teda aj svoju víťaznú prácu .

Deň otvorených dverí

Všetci sme sa snažili

Už sa stalo tradíciou, že na našej škole sa každoročne v decembri koná Deň otvorených dverí. Tak tomu bolo i 12. 12. 2008. Otvorili sa dvere dokorán všetkým deviatakom, ktorí boli zvedaví, ako to vyzerá na škole, kde vraj „trápia“ študentov, lebo sa musia učiť. Ale prostredie, do ktorého prišli, vôbec nevyzeralo strašidelne. Práve naopak. Naše študentky ich veľmi milo privítali hneď vo vestibule, dostali informačné letáčky o možnostiach štúdia na našej škole a na privítanie číslo decembrového Spektra. Predstavu o zameraní SOŠ na Ulici Terézie Vansovej a učebných odboroch, ktoré sa budú u nás otvárať v školskom roku 2008/2009 získali, keď si prezreli projekty a práce, ktoré vytvorili študenti SOŠ. Predstavili jednotlivé študijné a učebné odbory. Dve dievčatá, naše hostesky, Ad'a a Dominika mali na starosti

skupinky, ktoré odvieďli do auly. Premietala sa tam počítačová prezentácia jednotlivých odborov a v telocvični bola expozície jednotlivých odborov. Mali možnosť vidieť rôzne projekty z techniky, cudzích jazykov, ekológie, marketingu, chémie, dopravy a elektrotechniky.

Niektorí študenti predvádzali pokusy z chémie, aby zaujali žiakov základných škôl a ukázali im, čo ich čaká v chemickom odbore. Myslím, že to žiakov zaujalo, podobne ako projekty dopravy a projekty elektrotechniky. Pri každom projekte boli informátori známi svojho odboru. Snažili sa zaujať žiakov, aby pochopili, čo všetko ich čaká na našej škole.

Deň otvorených dverí nebol otázkou jedného či dvoch dní. Bola to pomerne dlhá príprava, ktorá nám dala všetkým poriadne zabráť. Ale vyplatilo sa. Deň D sa vydaril. Deviataci sa začali trúsiť už okolo ôsmej ráno. Prišli zo všetkých okolitých škôl, z Lednických Rovní, Beluše, Dohňan a samozrejme aj z Púchova, ZŠ cirkevná, Gorazdova, Komenského.

Študenti z odboru styling a marketing predvádzali svoje vlastné modely odevov. Myslím, že deviataci prvý raz videli naživo módnú prehliadku. Modelky boli, ako inak, úspešné.

Na záver sa konala prehliadka závodu na výrobu pneumatík a dopravníkových pásov. Chemické laboratóriá si žiaci prezreli na pracovisku 2, na Kolonke.

Všetci sme sa snažili. Veríme, že s mnohými sa stretneme v septembri na nádvorí našej školy a spoločne si zaspievame študentskú hymnu na otvorení nového školského roka.

Teda – dovidenia.

Soňa Kalmová

Tešíme sa na prvákov

Deň otvorených dverí bol úspešný

Aký ohlas vyvolala návšteva našej školy u deviatakov? To sme sa dozvedeli, keď sme sa ich spýtali: *Ktorý odbor ťa najviac zaujal?*

Páčila sa ti prezentácia odborov, ktoré sa študujú na našej škole?

Odpovede boli také, ako žiaci sami: Niektorých nezaujal žiadny odbor a prezentácia sa im nepáčila, ale väčšina bola spokojná. Páčili sa im svetelné efekty, áno, som z nej úplne hotový, boli tam pekné dievčatá, povedal jeden, ten sa určite prihlási na našu školu, ale čo bude študovať, sám nevie, asi naše dievčatá, pre ďalšieho tam bola nuda, iným sa páčili makety a módna prehliadka. Najviac zaujal odbor pracovník marketingu, mechanik nastavovač, a prevádzka a ekonomika dopravy.

doprava, námorná doprava a ďalšia má záujem, lebo sú na škole kvalitné odbory, ale hlavne pekní chlapci.

Podľa prieskumu, veľa deviatakov plánuje sa prihlásiť na našu školu. Majú rôzne dôvody: mám veľký záujem, možno, ešte neviem, ale dávam si ju na prihlášku na druhé miesto, ďalší má veľmi vážny dôvod, páčia sa mu študentky z 2. Ped a mnohí sa o našu školu zaujímajú už dávnejšie, lebo ich zaujíma prevádzka ekonomiky a dopravy, ako jeden povedal očakávam od tohto odboru veľké množstvo informácií ohľadom dopravných situácií a že získam prehľad o všetkých dopravných odvetviach ako sú doprava, železničná doprava, letecká

Rozprávala sa Miroslava Bartoníková

Poviedka

Strach je pocit, s ktorým treba bojovať

Teplo, spara, dusno.. zaznievalo zo všetkých strán. Skutočne to bol deň, ktorý sa viac ako vydaril. Slnko z modrej oblohy bez zľutovania vysielalo na zem svoje horúce lúče. Čo sa ľuďom nepáči? Prší, frflú, fúka vietor, frflú, svieti slnko, frflú. Ale predsa v tejto spare bolo ideálne miesto. Aspoň niekto má zo mňa radosť, povedalo si Slnko. Pri veľkom hlbokom jazere sa hmýrili ľudia. Mladí, starí, ženy, muži. Skoro všetci boli vo vode.

„Kama, pod' do vody! Veď sa uvaríš!“ zvolala Kamilina kamarátka a celá sa ponorila do vody. Len ruka na hladine Kamile roztopašne zamávala.

„Nie je mi teplo“, povedala Kamila. Andreina hlava sa vynorila, zatrepala vlasmi až sa kvapôčky vody rozprskli nad hladinou. Pozrela začudovane na Kamilu. Miesto vody sa na jej nose perlili kvapky potu. Kamila sa rozpačito usmiala. Kamila sa bála. Kamila mala strach. Snažila sa, veľmi sa snažila. Ale vždy, keď chcela vojsť do vody, bol tu opäť. Panický strach. Prenasleduje ju od minulého leta. Bol slnečný deň, práve taký, ako ten dnes. Plávala do stredu jazera. Mala nádherný pocit, ako vždy, lebo milovala túto pokojnú samotu vo vode. Zmyla zo seba všetok stres, zhon, napätie. Odrazu cítila, že nemôže hýbať nohou. Uvedomila si, že je sama, ľudia sú ďaleko. Prenikol ju strach. Je to iba krč, krč...Ale noha veľmi bolela. Spanikárila. Vdýchlala vodu, začala sa dusiť, topiť. Snažila sa volať o pomoc. Prebrala sa v nemocnici. To pridusené: „POMÓC!“, predsa len niekto počul.

Pristúpili k nej dvaja chalani, jej kamaráti. Ich šibalské úsmevy sa jej nepáčili. Očividne mali niečo nekalé zaľubom. „Nech vás to ani nenapadne! Počujte, keby som chcela ísť do jazera, tak tam sama skočím! Lenže mne sa nechce! A navyše, už musím ísť. Čaute!“ rapotala a rýchlo hádzala veci do tašky. Chlapci sa ale nemienili len tak vzdať. „Ale Kama, no tak, hádam si si nemyslela, že ťa chceme hodiť do vody?“ „Vidíš, teraz ste sa prezradili! Vážne, nechajte ma tak. Musím ísť.“ Vzápätí sa však ocitla vo vzduchu. „Nie, pustite ma, nie!“ kričala. V očiach sa jej zračila hrôza. Nereagovali. Niesli ju k jazeru. Ostatní ľudia tomu skoro vôbec nevenovali pozornosť. „Chalani, nepočuli ste? Nechce, tak ju pustite!“

Hlas mladého muža nezniesol odpor. Voľky-nevoľky ju pustili. „Ďakujem ti.“, s úľavou povedala a rýchlo sa brala preč. „Ahoj, stále sa bojíš?“ „Áno.“ To on ju vtedy vytiahol z vody. Bol prvý, koho videla, keď sa v nemocnici prebrala k vedomiu. A teraz ju zachránil opäť. Vedela, že by sa pravdepodobne znovu začala topiť. „Ty si im to stále nepovedala?“ „A čo som im mala povedať?“, nechápala. „No predsa o tom minulom lete.“ „Nie. Vieš...ja sa bojím, že sa mi budú smiať.“ „Smiať?“ Zdvihol obočie. „Prosím ťa, vieš koľko skvelých plavcov sa v tomto jazere skoro utopilo?“ „Viem, že je to samý zráz i plytčina...“, začala. Prerušil ju však: „Mám taký pocit, že ty sa bojíš všetkého. Ale takto sa žiť nedá. Skús s tým strachom bojovať, určite ho niekedy porazíš! Nebuď ako pštros, čo pchá hlavu do piesku!“ „To sa ti ľahko povie.“ „Viem, o čom hovorím“, povedal a odišiel.

Aj tak sa bojím, pomyslela si zanovito. Celý deň na to myslela. Večer zašla opäť k jazeru. Hladina sa pokojne zrkadlila, nikde ani živej duše, nádherný pokoj. Odrazu zbadala v strede jazera zúfalo sa hádzucu postavičku. Dieťa. Dieťa sa topí! Opäť tu bol ten protivný strach. Čo ak zase dostanem krč? Ale nemôžem ho nechať sa utopiť!

Čo keby som išla po pomoc? Nie, to by sa dovtedy isto utopilo. Dočerta aj zo strachom, musím ho prekonať! Dieťa prestalo kričať, hneď na to sa ozval šplechot vody. Kamila skočila do jazera. Vynorila sa, zatiaľ žila, žiadny krč, nič čo by jej zabránilo plávať. Zo všetkých síl zaberala rukami. Na mieste, kde dieťa naposledy videla, sa ponorila a opäť ponorila. Vytiahla ho za vlasy. Adrenalin v krvi jej zablokoval strach. Už sa nebála. Aspoň

nie o seba. Dieťa nedýchalo. Srdiečko takmer nepočula. Okamžite mu vdýchla do pľúc vzduch. Konečne! Ozval sa plač. „Neboj sa! Bude to v poriadku. Nič sa ti nestane“, tíšila ju a zároveň seba. Teraz, keď bolo nebezpečenstvo zažehnané, rozplakala sa. Plakala od šťastia. Konečne to dokázala. Prekonala svoj strach.

Martina Davidová

Olympiáda ľudských práv

Katarína, držíme ti palce!

V školskom roku 2007/2008 sa naša žiačka Katarína Ondrichová zapojila do Olympiády ľudských práv. Vyhlasovateľom súťaže je MŠ SR a odborným garantom je Celoštátna komisia OĽP. Súťaž pozostáva z troch kôl. Žiačka v minulom školskom roku v krajskom kole v rámci Trenčianskeho kraja získala 6. miesto, čo bolo výborné umiestnenie, pretože bola žiačkou 2. ročníka a obstála v konkurencii žiakov gymnázií z 3. a 4. ročníkov.

Aj v školskom roku 2008/2009 sa zapojila do tejto súťaže. Krajské kolo sa bude konať 3.- 6. februára 2009 na Gymnáziu v Bánovciach nad Bebravou. Preto jej držíme palce, aby obstála tak dobre ak nie aj lepšie.

S. Aké je to, súťažiť v rámci kraja? Nemala si strach?

K. Spočiatku som mala strach, lebo som nevedela, čo ma čaká. Bola som tam prvýkrát. Potom to už bolo viac – menej v poriadku. Ako vidíte, už som sa ostrieľala, lebo tento rok som sa prihlásila opäť.

S. Ako si sa pripravovala? Bolo to náročné?

K. Väčšinou som čerpala z kníh, ktoré som mala k dispozícii. Pomáhala mi pani profesorka Hoštáková, ktorej patrí moja vďaka a taktiež pánu profesorovi Horvátovi z Gymnázia v Púchove.

S. Bolo to veľmi náročné?

K. Najskôr sa písal test, potom bola ústna odpoveď. Vybrala som si tému a musela som o nej hovoriť aspoň desať minút, obhajovať svoje názory. Bolo to zaujímavé, lebo ma to nútilo intenzívne komunikovať na danú tému a logicky obhajovať svoje názory. Priznám sa, že v bežnom dennom živote nie som k niečomu podobnému prinútená. Ústna obhajoba mi išla lepšie, skončila som na 2. mieste, ale, ako sa vraví, pokašľala som to na teste. Musím v tomto roku tomu venovať väčšiu pozornosť.

S. Tešíš sa?

K. Samozrejme. Už aj preto, že som sa tam zoznámila s mnohými ľuďmi a teším sa, že sa, dúfam, opäť stretneme.

S. Ďakujeme za rozhovor a držíme ti palce.

Iveta Vavříková

Aj keď som veľká...

Kde bolo tam bolo, hlavne že niekde bolo. Lebo keby nebolo, nebola by ani rozprávka. A tak dobre, že bolo. Teda bola. Jedna tigrica. Bola to skutočná tigrica s veľkým T. Všetci ju obdivovali. Mala krásny tigrí kožuch, ktorý určite stál veľké peniaze. Ale tigrica vedela, ako si naň zarobiť. Bola hrdá a sebavedomá. Jednoducho tigrica Elsa. A potom stretla tigrá Edyho. Zaľúbila sa na prvý pohľad. A to boli najšťastnejšie mesiace tigrice Elsy. Nekonečné prechádzky džungľou. Vylihovanie na slnku. V noci potulky pri mesiačiku. Kúpanie v jazere. Ale... Prišiel zlý čarodejník a tigrá Edyho zastrelil. Na kožuch. Samozrejme. Lebo nejaká iná, ľudská tigrica potrebovala vyzeráť ako tigrica. Lebo ona bez kožunesiahala tigrici Else ani po pazúry. A tigrica Elsa odrazu ostala sama.

A nechcelo sa jej žiť. Našli ju celú zúboženú, ako leží v džungli. Našťastie to boli dobrí čarodejníci, ktorí nepotrebovali vyzeráť ako tiger. Odniesli Elsu do nemocnice. Čarodejník veterinár ju vyliečil. A poslali ju ďaleko do čarovnej záhrady zvanej ZOO.

Tigrica Elsa žila nový život. Každý deň ju navštívilo veľa ľudí a obdivovali jej kožuch. Ale teraz už bola v bezpečí. Nemusela sa obávať, že nejaká ľudská tigrica ju oskalpuje len preto, aby bola tigrica.

Jedného dňa, keď prišla jar, zastali pri Elsinej klietke ustaraní ľudia. Dlhú dobu sa dohadovali. Nakoniec jeden z nich priniesol v košíku niečo kvičiacie a keď to vyložili, boli to mláďatá, ale, čuduj sa svete, bez kožucha!

Ako dobre, že som v džungli nezmrela.

Tigrica zavetrila. Vrátili sa jej spomienky na džungľu. Lovila všetko, čo sa hýbalo. A všetko pred ňou utekalo. Ale Toto neutekalo! Len Toto nešťastne kvičalo. A nebol tu nikto veľký, kto by Toto bránil.

A v Tigrici Else sa pohlo srdce. Ale...Pozrela sa na svoj krásny kožuch. A ľudia pochopili. O chvíľu prišli a priniesli kožúšky. Nie také, ako mala Elsa, zamotané, ale boli pruhované ako malé tigríčatá. A Toto stále kvičalo. A Else ich odrazu bolo ľúto. Ako to dopadlo? To vidíte sami.

Paťa

Nemyslite si, že keď prechladnete, že budem okolo vás obskakovať. Načo mám môj kožuch?

Malé zamyslenie

Strach je pocit, s ktorým chcem bojovať

Strach je pocit, s ktorým chcem bojovať. Cítite ten heroizmus? Počujete to odhodlanie? Cítite to presvedčenie, teda myslím tým, samozrejme, moje presvedčenie? Strach. Taký zahanbujúci pocit. Odvaha, láska, ...to sú vlastnosti, ktoré odpradáva hýbu svetom a vyvolávajú obdiv. Strach? Nepoznám. Tak reaguje každý, kto si sám nedokáže priznať pravdu a odhaliť na verejnosti svoju skutočnú tvár. Ale skutočná odvaha je strach si priznať. A keď si ho priznáme, odrazu je ho menej. Dokonca, ako by sme sa naň dívali. Akoby sme videli jeho od zlosti skrivenú tvár, že nás neovládol. Prinútilo ma to zamyslieť sa „Je strach dobrý, či zlý pocit? Rozhodne nie je príjemný. Odrazu mám pocit, že nie je nič dôležitejšie, ako ja, moja bezpečnosť, moje pohodlie, moje...Strach rozloží celú osobnosť. A to je to najhoršie. Vtedy ste ochotný zaprieť priateľa, možno i, ako sa vraví, nos medzi očami. Ale strach ma prinúti aj zamyslieť sa nad správnosťou môjho konania. Myslím, že ten, kto nemá strach, nedokáže, ani správne hodnotiť niektoré vybočenia vo svojom konaní. Samozrejme, že existuje filmový Superman. Ale to je možné iba vo filme.

Nie som hrdina. Keby som ním bol, určite by som vedel strach otvorene priznať. A takých hrdinov je veľa. Úzkostlivo strach taja, skrývajú.

Hanbia sa zaň. Ale... Je strach skutočne zahanbujúci? Koľkokrát mi rodičia povedali: „Mali sme o teba strach.“ A nie oni, ale ja som sa hanbil, že som bol taký sebec a myslel som iba na seba. Strach prežívam aj ja. Alebo skôr to môžem nazvať obavami. Pretože môj strach, vyvolá ma, nevyvolá, keď som nepripravený na hodinu, myslím si, je banálny oproti skutočnému strachu, ktorý človek prežíva z neistoty o svoju existenciu.

Som mladý a neprežil som dobu, ku ktorej sa ešte stále vracajú tí starší. Bola to zvláštna doba, keď sa na ňu pozrieme z pozície strachu. Mnohí povedia: „Vtedy sme sa nemuseli báť o svoju existenciu.“ Niektorí. A niektorí zasa prežívali strach o vlastný život. Strach im však nezabránil protestovať proti bezcharakternosti a neľudskosti. Myslím, že ak si človek zo strachu zakryje oči pred všetkým, i pred tým, čo ho trápi a vyvoláva v ňom strach, keď odmieta zodpovednosť, to ho zväzuje a strach iba prehľbuje. Strach sa dá prekonať iba aktívnou účasťou na všetkom, čo je okolo nás, snahou zmeniť to k lepšiemu. Slobodný človek nesie zodpovednosť za to, čo spravil a keď si to uvedomí, strach ho nemôže premôcť. On premôže strach. Dnes na nás na každom kroku striehne obava o existenčnú istotu. Obava z kriminality. Ibaže nesmieme strachu dovoliť, aby nám zviazal ruky, aby nám zviazal jazyk. Treba komunikovať. Rozprávať, ale i vedieť počúvať. Keď si nenecháme zobrať pocit slobody a slobodu konania, strach nad nami nezvíťazí. Nesúhlasím s Heideggerovou filozofiou, že apriórnymi formami ľudskej bytosti sú starosť, úzkosť, strach. Človek si nemusí uvedomiť svoju pomínutelnosť a vzdať sa všetkých cieľov a ideálov, praktických zámerov, aby sa cítil slobodný. Sloboda sa získa v napĺňaní ideálov, keď dáme životu zmysel. A vtedy môžeme povedať, ako Rolland: „Zomrel Krištof, nech žije Krištof.“

Keď sa naučíme niesť zodpovednosť za svoje konanie a za svoj osud, keď dokážeme bojovať o svoje miesto na svete, vtedy dokážeme bojovať aj so svojím strachom. Viem, že strachu sa treba postaviť zoči - voči, tvárou v tvár. Netreba sa ho báť, ba práve naopak, treba s ním bojovať.

Keby sa ľudia od dávnehoku poddali strachu a nebojovali s ním, kde by sme dnes boli?

Uvedomil som si však jedno, že nie každý strach je zlý. Niečoho sa musí báť každý jeden z nás. Skôr by som povedal, musí mať rešpekt, úctu. Možno je to smrť, alebo jeden z rodičov, či samota. Ostatné je už iba na nás, ako sa so strachom zahráme. Vyhlásime mu vojnu, alebo s ním začneme krutú a veľkú hru o život?

Pamätajte: „Je dobré sa pobiť so strachom, no kto sa nebojí, nevie, čo je život!“

Michal Gurín

Interview

Vitaj euro!

Veľké oslavy, veľká radosť...Máme konečne euro. Všetci sa tešia, ale málokto sa zamyslí nad výhodami, resp. nevýhodami novej meny. Dokonca sa ozývajú hlasy, a to nie len u starších, že je im smutno za našou starou korunou. Konečne, sprevádzala nás jeden a pol storočia. A tak sme boli zvedavé, aký názor majú niektorí naši spolužiaci.

Položili sme im niekoľko otázok.

Myslíš, že je pre nás euro výhodou oproti korune?

Jozef: Nie. Starým ľuďom sa mýlia euromince v obchodoch. Robí im to problémy.

Stano: Keď si naň zvykneme, určite bude výhodou, lebo je to silnejšia mena ako koruna. Zatiaľ však máme s mincami problémy všetci.

Michal: Samozrejme že má. Veď ho má celá EU a keď chcem niekam ísť, tak nemusím meniť peniaze.

Ján: /to chápe z ekonomického hľadiska/ Samozrejme, zlepšuje a zjednodušuje sa obchod medzi krajinami EU.

Tomáš: Prídu k nám noví investori. A potrebujeme nové pracovné príležitosti najmä teraz, keď sa ozýva kríza.

Väčšina sa zhodla s predchádzajúcimi názormi, ale ozvali sa i také, ako nie je, alebo zaváhanie, alebo, no čo už, keď je, tak je.

Ohrozuje prechod na euro našu identitu?

Skoro všetci odpovedali **Nie**. A Martin dodal: **euro alebo slovenská koruna, to je podľa mňa jedno. Slováci budeme, nech je tu mena hocijaká.**

Vieš, aké sú slovenské symboly na eurách?

Všetci odpovedali zhodne Kriváň, dvojkríž a bratislavský hrad. Možno práve preto, že väčšinou platíme mincami. Aj Martin to vystihol. Výhoda pre mňa? Stačí mi pár mincí a mám peňazí dostatok.

Si hrdý, že si Slovák?

N túto otázku 29 žiakov bez váhania odpovedalo **Áno**. **Peter** preto, lebo sa tu narodil, inak by vraj nebol Slovák, **Martin** preto, že tu vyrastal a žije tu, a páči sa mu tu, aj keď si myslí, že nie sme až tak rozvinutá krajina,

Stano: Každý by mal byť hrdý na svoju vlasť, lebo Veľmi je hlúpi, kto vlasť svoju tupí...

Patrik: Som pyšný, že som Slovák

Martin: má zaujímavú odpoveď Jednoznačne áno, ale neviem prečo.

Daniel: Som hrdý Slovák a som hrdý na svoju krajinu. Tu som sa narodil, tu som prežil veľa pekných chvíľ, máme pekný jazyk, krásnu prírodu. Naša reč je jedinečná a zaslúžila by si viac pozornosti vo svete. Sme proste jedinečná krajina a bojovný národ.

Aké pozoruhodnosti by si odporučil cudzincovi pozrieť si na Slovensku?

Väčšina odpovedí Bratislavský hrad, prírodné pamiatky, Tatry, hrady.

Tomáš: Slovenský raj, Slovenský kras, Jánošíkove diery

Jozef: Kaštieľ v Lednických Rovniach

Vilo: Trenčiansky hrad

Ďakujeme za ochotu odpovedať a myslíme si, že to s našou mládežou v názoroch nie je až také zlé, ako o nás tvrdia.

Soňa Kalmová

Naši basketbalisti

Čo nového v športe?

V decembri naši basketbalisti vybojovali druhé miesto v Okresnom kole. Vyspovedali sme Jana Kováčika z 3.MM.

Zaujímá ťa basketbal?

Jasné. Hlavne preto, že je to kolektívna hra. Vyžaduje to kombinatoriku, schopnosť vnímať spoluhráčov a ešte veľa iných vecí. Hlavne preto, že to nie je hra agresívna. Málokedy sa stane, že sa hráčovi ublíži.

Venuješ sa basketbalu už dlho?

Keď som prvýkrát uvidel basketbalovú loptu, vedel som, že musím hrať basketbal.

Aký bol zápas?

Dobry. Hlavne, boli sme dobrý kolektív. Navzájom sme sa podporovali a zo všetkého sme si robili vtipy. Organizácia turnaja bola vynikajúca. Protihráčov sme sa nezľakli, aj keď hru perfektne ovládali. Bojovali sme do poslednej sekundy. A myslím, že to je dôležitý moment, ktorý vytvára obraz o našom kolektíve. Prvé miesto nám ušlo iba o jeden kôš. Tak sme z toho boli trochu smutní. Ale hra je hra.

Koho si najviac vážiš v kolektíve?

Vážim si všetkých spoluhráčov. Ale všetci si vážime nášho trénera Mgr. Haššu.

A ešte sme boli zvedavé na reakcie nového člena tímu, ktorý prišiel na našu školu z Oravy, Borisa Červeňa z 1. MM.

Vraví sa, že „na Orave dobre, na Orave zdravo“... Prečo si prišiel na dolňáky?

Otec má v Púchove firmu a tak sme sa presťahovali.

Hrával si aj tam basket?

Jasné. Ale tam sme nehrali ligu a trénovali sme len v rámci krúžku. Tu hram za Považskú Bystricu,

pravidelne trénujem, takže to prispieva ku skvalitneniu mojej hry. Som veľmi spokojný. Je mi síce trochu smutno za priateľmi, ale je tu lepšie.

Ako hodnotíš hru vášho tímu?

Dá sa. Hrajú dobre, s plným nasadením, ale myslím si, že by bolo treba pravidelne trénovať.

Ako sa cítiš v tíme ako nový hráč?

Dobre, sú to fajn chalani.

Jano Luhový z 2.PM hrával basket iba na základnej. Jeho názor? Keby sme sa viac snažili, tak vyhráme aj prvý zápas. Priznávam, bol ťažký. Vážim si celý kolektív a vďaka patrí najmä trénerovi. Ale súhlasím s Borisom, mali by sme častejšie a pravidelne trénovať.

Náš tím - Boris Červeň, Ján Kováčik, Jakub Komada, Luboš Vyhňár, Michal Drienik,

František Mišovec, Marek Duháček, Ján Luhový, Michal Slušík.

Aj strojáři súťažia

Strojárska olympiáda

Strojnícka fakulta STU Bratislava vyhlásila druhý ročník súťaže pre stredoškolákov „**Strojárska olympiáda**“.

Súťaž sa uskutočnila v troch kolách v čase od 15. 12. 2008 do 31. 1. 2009.

Do uvedenej súťaže sa 23. 1. 2009 aktívne zapojili títo študenti SOŠ:

Patrik Duník 2.MM, Martin Kvocera 3.MM, Daniel Kahák 3.MM, Ján Kováčik 3.MM,

Miroslav Kukučka 2.NG. Najlepšie sa umiestnil **Patrik Duník**. /na fotografii/

Zenit

Krajské kolo

V minulom čísle sme písali o školskom kole Zenit v elektrotechnike. Dnes vám predstavujeme úspešných riešiteľov v Krajskej súťaži odbor strojárstvo, ktorá sa konala v dňoch 27.-28. 11.08 v Strednej odbornej škole v Novom Meste nad Váhom. Tak ako školské kolo, aj krajská súťaž pozostávala z teoretickej a praktickej časti. Študenti našej školy dosiahli výborné umiestnenie. Z desiatich súťažiacich sa umiestnili nasledovne:

Miroslav Dávid 2.MM – 3. miesto / na fotografii/

Ondrej Bačuvčík 2.MM – 5. miesto

Spýtali sme sa: Patrik, ako si sa pripravoval?

Aby som pravdu povedal, o súťaži som sa dozvedel 5 dní pred súťažou. Z toho vyplýva, že na prípravu veľa času nebolo. Preto som bol prekvapený, že som bol zo školy najlepší. Ale veľmi ma to potešilo a motivovalo ma to do

d'alšej práce.

Miro, ako si prežíval prípravu na krajské kolo?

Celkom v pohode. Bral som to ako príjemné „uliatie“ zo školy. A ešte sme dostali aj deň voľna na prípravu. Za prvé miesto nám majstri sľúbili fľašu šampusu, takže škoda, že nebolo. Mám radosť aj z tretieho miesta. Práca bola rozdelená na teoretickú a praktickú časť. Nesmeli sme mať nič iba STN tabuľky a samozrejme, hlavu. To bolo pre mňa to najdôležitejšie. A myslím si, že pre každého súťažiaceho.

Dano, Ľubo, Jozef

SPEKTRUM- školský časopis študentov SOŠ

Na Ulici Terézie Vansovej v Púchove

Január 2009

Redakčná rada: Paťa Bielaková, Ad'a Braciníková, Soňa Kalmová,
Iva Vavříková, Ľubo Pagáč, Dano Rusňák, Jozef Vlha
Mgr. L. Fajmonová

Technická spolupráca: Mat'o Knížat, Martin Slabý

Web našej školy: www.sospuchov.edupage.org

